

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. s pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. s atrassats des 2.º tom...	0'06 »
Id. id. des 1.º tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España...	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè...	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

ES CAPELLÀ MORO DE SA LLONJA.

(CONTINUACIÓ.)

Fassèm via emperò qu'es temps mos passa, y s'es mesté arribá prest à ses tres pedretes des cuento.

Jo podria contarvos ara sa bona xacòta que li va fé el Bey, y lo bé que 'l va tractá, y s'obsèqui amb que volgué afavorirli, manant que s'assegués à sa séua pròpia taula y que dinás amb éll; perque totduna que 'l va veure va coneixe qu'aquell dia encara estava dejú. El corsari amb s'esperansa de vendrèl prest no li havia fet tastá la gracia de Deu.

Podria dirvos també sa bona lletra que feya es capellà à sa taula del Bey, y lo bé qu'aquell dia se tregué sa panxa de mal any. Ja 'u crech: duya fam enera y tenia més rusca qu'un ase de llogué. Passaria gust amb enterarvos des voltes que va fé aquell decapvespre per dins Algé y per fóra sa Porta de Babaluet, vestit de mòro y amb més acompanyament que si fòs estat un embaxadó del gran Turch; y s'escándol que va doná à tots els catus mallorquins que 'l conegueren y véren d'aquella manera, creguent amb molt de fonament qu'havia renegat de Cristo. Riuriau à la descosida si vos contava lo qu'es va devertí quant els séus acompanyadós el menaren à veure ses Ombres xinesques. En sa séua vida havia vist res que li hagués donat tanta de satisfacció. Ses riayes que feya eran tan fortes que varen arribá à moure ses de tots, y tots tremparen riayes fins que n'ompliren un barret gran. Podria enterarvos també des séu sopá, des séu jaure, de sa part de Rosari que passá quant se vé totsòl, plorant d'alegría, y de les gracias que donava à Nostro 'n Señor perque 'l havia tret de penes, però donemhó tot per contat y anèm à lo més interesant, que fonch es convit de l'ondemá.

Ja recordareu qu'es séu objècte era sa cerimònia de les gracias, y que s'havia de celebrá à la fi del mitx dia.

Heu de creure, ydò, estimats, qu'una hora abans comensá à compareixe gent de gom en gom al palau del Bey; mòros de tota casta, uns dins lliteres, altres à cavall, y altres à peu; de lo més ben vestits y alhacats qu'es puga creure. Quant el *Muèssin*, qu'es lo mateix que si diguessen es campané de l'iglesia mòra, encara qu'es un campané que no té campanes, hagué pujat dalt sa torre de la Mesquita y hagué cridat à tothom que fés oració, y aquesta fonch feta; es fiy del Bey va aná à cercá al capellà dins sa séua cambra, y l'acompañá fins qu'entraren dins es menjadó del palau, qu'era unà sala tan gran que pareixia una iglesia, amb una taula de més de cinchcents cubèrts, tota plena de gent que l'esperava.

Es capellà que sabia que sòls estavan convidats els parents del Bey se va quedá aturidit quant va veure tanta gernaició y al acte d'entrá esclamá:

—¡Jesus, Sant Antoni! Señor Sayd: ¿y tot axò son parents de son pare?

—Sí, capellà. Tots son parents y encara n'hi 'n mancan molts. Ademés ja veys que no hey ha més qu'una dòna y n'hi podria havè à balquena. Aquesta es la Sultana, que té aquest dret per una gracia especial de mon-pare que l'estimamolt.

—Se coneix qu'aqueixa señora ha estat ben guapa. Uns uys té que fan acalá els d'els altres, d'atrebits que son.

—Ja 'u crech; com à bona mallorquina qu'es.

—¡Mallorquina! ¿Que me diu, señor Sayd?

—En tení ocasió ja vos contaré sa séua història qu'es ben curiosa.

—¿Però no 'm dirá, son pare, com té tants de parents?

—Vos no sabeu tal vòlta, qu'els mòros més principals se casan amb més de doscentes dònes, y que per axò tots ells tenen sèt deus d'infants. Mon-pare, que es el qui 'n té més de la Moreria, ja tenia son pare y son avi que 'n tenian tantes ó més qu'èll; y per axò té ara també molts d'oncles y germans y cosins germans y nebots y parents entremeliats de tota casta.

Al entretant s'arrambaren à sa taula, saludaren al Bey que 'l fé sèure à son costat, y comensaren un diná tan alt de punt que comparat amb sos que per aquí feym els dies de Matanes, Nadal y Pasco; els nostros al séu costat parexerian de pa dú, captat, florit, poch y rohegat de rata. ¿Que vos tench de dí per abreviá? Hey va havè un ast y òlla complet. Aquest dia s'òlla gran va aná dins sa petita. Ell, sopes de mil maneres; ell, aguiats de cent mil castes; ell, pixoteres de conís y llebres; y endiòts, y pollastres, y peixos d'els més preciosos, amb tota mena de salses; ell, vadellets sensés y anelles rostides; ell, fruytes ses més estrañes y bones; ell, confitures y pastelons, y panades, y plats dolsos, y robiòls, y formatjades, y que sé jo que més. De tot quant pogueu imaginá, de tot n'hi havia al uf. De tot, de tot, à forfollons: fóra ví, perqu'heu de sebre qu'els mòros no 'n pòden beure. Mahoma los lo té prohibit, lo mateix qu'es menjá porch que tampoch el tastan. ¡Veyau quina casta de relligió es sa séua! No podè tení el plè d'una còsa tan bona com es, per un qui fa feyna de mòrt à mòrt, es deixá sa feyna devés les onze y à s'ombra d'un garrové treure de dins sa taleca un tròs de pá y per companatge una lligada de sobrassada, y beurehi derrera un cortó de ví. Ydò aquest gust tan hò, els mòros no 'l pòden ensaborí. No més que per axò los pagaria el que se convertissen à la Fe de Cristo.

Acabat es diná, li feren prendre café; y com éll no havia sentit anomená may, ni havia tastat semblant beguda, la trobá amarga y en deixá més de mitja prèsa. Després el feren fumá amb una pipa molt gròssa, però no hey pegá més que dues xuclades perque casi may fumava des que s'havia donat à prendre tabach p'es nas. A la fi arribá s'hora d'axecarsè tothom de sa taula, y es fiy del Bey prengué sa paraula y va deixá caure el siguent discurs:

—Amats Pare, germans y parents méus: Alá qu'es sempre misericordiós ha permès que jo fos viu à l'hora d'ara per intercessió de Mahoma y per sa bona

obra d'aquest *marabut* mallorquí. Fa alguns anys que jo acompanyat de quatre amichs y sirvents faèls vaitx sortí una tarde à pescà per diversió, y tal desgracia fonch sa nòstra qu'un temporal de mitjorn, qu'impensadament s'axecà del desèrt, mos corregué à ses còstes de Mallorca. Per fogí de la tèrra inimiga, prenguerem redòs dins es pòrt de Cabrera, pensant no trobarhi ningú, però ja se sab que'n comensà à anà malament una còsa, malament acaba. Dins aquell pòrt, hey feyan un castell nòu y per axò s'estrevengué qu'hey va havè dues galères de rey que totduna que mos atalayaren mos donaren cassa, mos féren prèsa y mos menaren esclaus à Mallorca. Tots tenguèrem bòn esment d'amagá sa nòstra condició, perque no mos perjudicás, fent tal vegada ó impossible el nòstro 'n rescat; y per aquest poderós motiu haguèrem de passá com à vils alarbs y sofrí es mal tracte d'els nostros amos.

Es méu era un patró sens'ànima y sens'ombra de compassió, amb un còr de tigre y cara de rays, que per no res singlava fins que no tenia alè; y à causa d'haverli jo romput una jarra, es segú que m'hauria pegat y que jo li hauria remès y qu'es méu paradé hauria estat la forca d'els cristians, si sa bona obra d'aquest *marabut* que teniu present no m'hagués trèt de compromís, comprant-mè y donant-mè desinteressadament una jarra nòva. Pochs dies després vengué es desitjat rescat y gracies à tan singular favor vaitx torná à abressá mon amat pare, à veurervós à voltros tots, y à essè l'esperansa de la ciutat d'Algé.

Ara darrerament ha volgut el fat que estigués escrit que'l capellá mallorquí parás à essè un d'els méus esclaus, per tení jo ocasió de tornarli el servey que m'havía fet; y mon digníssim pare, sempre nòble y generós, vos ha convidat perque l'acompañeu com es costum à sa demostració viva des séu agraument, y de sa méua correspondència amistosa.

Per lo mateix jo comens per entregarli sa carta de llibertat y aquest cobertó de domás carmesí, en peñora de sa méua bona memòria y voluntat.

—Y jo, (contestá el Bey en persona,) man posarli per part méua dins el mateix cobertó, deu taleques de florins, en pròva d'estimació per son bòn còr.

—Y jo, (continuá un vey de barba blanca, germá del Bey,) hey pòs una percinta d'or, en semblant motiu.

—Y jo, (respongué un altre germanastre del mateix Bey,) hey pòs aquesta bossa d'escuts y carlins.

—Y jo, (seguí dient un mòro gras, oncle del Bey,) hey deix caure una caixeta de mare-pèrla plena d'amatistes y topacis.

—Y jo, (prosequí un altre mòro,) hey afich dues dotzenes de cubèrts y guinavets d'argent.

—Y jo, (va anà clamant es que seguía,) li don aquest adrès esmaltat.

—Y jo... Y jo...

Y anaren passant un derrera s'altre tots els convidats, y aficant sempre dins es cobertó alhaques ses més precioses y rares. Quí hey deixava un enflay de anells: quí, brassals de pèrles y diamants: quí, cordoncillos de noueta: quí, botons de pedres de Vich y de pich de martell: quí, una palangana amb so séu pitxé d'argent cisellat: quí, guyetes esmaltades de brillants: quí, rellòtges: quí, sivelles; quí, braseròles; quí, una tassa d'or macís, tot còses escubides y de gran való; fins que passats que foren més de cinchcents parents s'hagué acabada sa cerimònia y es capellá tengué es cobertó plè que no podia pús. Llavò sa mateixa Sultana, després de regalarli una preciosa capsa de venturina, li fermá es quatre cantons des cubertó y maná cosirley amb un llensòl nòu perqu'estigués més gordat el gran tresò qu'hey havia dedins.

Es capellá plorant d'alegría va demaná llecència per podè parlá y dá les gracies à tothom per l'eloquent demostració qu'acabava de rebre des séu bòn afècte; y se despenjá amb una espècie de sermó que va essè es primé y es derré qu'improvisá en sa séua vida.

—Señó Bey y señós parents del señó Sayd, (los digué entr'altres còses.) Jo tenia una mala idèa d'els mòros. Creya qu'eran tots com à cans de bòu desfermats. Heu confés clá. Are veitx que tots som fiys d'Adam y Eva, y qu'els mòros, encara que professen una religió distinta de sa méua, tenen bon còr axí mateix y saben correspondre al qui los fa bé. «Fés bé, diu Nostro'n Señor, al qui te fa bé, y fés també bé al qui te fa mal;» y ara veitx que sa paraula de Deu es certa y que no pòt mentí may; perque allà about pensava trobarhi carts y aritjes, hey he trobat ròses y clavells; y allà hont creya trobarhi la mòrt, hey tròb la vida y la ditxa. Voces-mercès han estat es bras de Deu que m'ha salvat de sa pena y de sa misèria, y per lo mateix jo los tendré sempre gravats dins mon pit. Y si se presenta ocasió jo procuraré correspondre des milló mòdo que sàpia. Los ofereisch desd'ara una caseta en que visch y esper morí allà à Mallorca, just à s'enfront de sa Llonja, ahont me trobarán sempre dispòst per quant pugan manarmè. Desd'ara me despedeisch de voces-mercès perqu'encara que no tenga motiu per añorá sa méua tèrra, l'añor moltíssim y voldria esserhi lo més prest possible. Suplich per lo tant al señó Bey y à son fiy Sayd, que se serveixcan donarmè llecència per embarcarmè anit, que los ho agrañiré tot es temps de sa méua vida.

—Sou amo de fé sa vostra voluntat, (contestá el Bey.) Sa méua galèra está apareyada à n'es cap des Moll per durvós à Mallorca ara mateix si voleu. Vos desitx un ditxós viatge.

—Pare capellá, (li digué En Sayd.)

Estaría ben content si tornavau à veurermos qualque vegada.

—Gracies, señó Sayd. Jo de bona gana tornaria à Alger, però sa roqueta mos tira à tots els mallorquins, y voce-mercè ja 'u sap: «Casa mia per pòbre que sia.»

—Anauvosnè, ydò. Y si voleu res més de mí, ara es s'hora.

—Si no fos abusá de tanta bondat, li demanaria una gracia. Tench un corcò à su quí, per sa sòrt que veitx qu'espera al patró de sa barca, y com he sentit que deya que també l'havía comprat, voldria que'l tractás bé y que'l posás en llibertat tan prest com li fos possible.

—Axò si que no pòt essè, (contestá En Sayd.) Jo tench de passá contes amb éll y de segú qu'els séus no serán tan bòn d'aclarhi com es vostro. Vos segurament ignorau qu'aquest patró fonch à Mallorca es méu mal amo, y s'ocasió y motiu de ses méues penades llágrimes.

—¡Que me diu!

—Ja he comensat à tornarli es jornal. Ara 'm pagarà sa pena que me fé passá. Si'l voleu veure, goytan per aquesta jelsia y el mirareu com trejina aygo de una part à s'altre. Y en trejinará per ara fins qu'haja trejinat sa que jo vaitx trejiná per éll. Y alèrta à sa jarra que si la 'm romp, sabrá lo qu'es bõ.

—Però, señó Sayd. Deu mos mana fé bé al qui mos fa mal.

—Axò es segons sa vostra religió. Tal vegada per aquest motiu es milló que sa méua; però es patró no ha seguit may ses vostres mácsimes; jo vos ho jur.

—Que pens que devegades els homos pareix que s'han de menjá la gent, y en vení s'estreña se tornan més mansos que xotets de cordeta.

—Ay, pare capellá. Si tots els arroms ó cristians fossen axí com es vostro Deu mana, y tenguessen el cor tan bõ com es vostro, demá mateix jo m'hi faria, y alliberaria al patró Arnau.

—Ydò, qu'heu fassa per mí, señó Sayd; totduna que puga que'l pòs en llibertat, qu'èll ley agrañirá; jo heu sé ben cert.

—N'hajam parlat pròu. Veniu, mirauló; ara passa; ¿el veys?

Y li mostrava al pobre patró que caminava pe'l mitx d'un camp d'ortigues amb una jarra someral demunt s'espatla, tot suat y cansat, y rossegant una cadena qu'era més sobrada que sa jarra. Una llágrima de compassió va caure d'els uys del sacerdot, y En Sayd qu'heu repará li digué:

—¡Ay! Si tots els homos fossen com vos, el mon seria una glòria.

¿No trobau, estimats, que parlava bé aquest señó mòro?... Jo també heu tròb.

(Acabarà.)

PEP D' AUBEÑA.

PONGELLES.

I.

Demunt aquesta altura
el Sol ab més claró qu' à n' el plà brilla
y aquí dedalt s' esplaya
girantse à tots costats apler la vista.

Les boyres llunyadanes
que corren poch à poch tapant les viles
y per dins valls travessan
aquí, de tan enfora, no 's destrian.

¡Quin alenar més ample!
ahont los aucellets sols no hi arriban,
ni les floretes crexan
demunt aquest trispol de pedra viva.

Del mon, casi defòra,
l' ayre pur alenat ¡qui pogués viure
sense mirar la boyra
qu' enterboleix abaix la nostra vista!

II.

L' estiu ja fuig y depressa
ab ell també fogiran
aquells dies tan hermosos
que tothom sol anyorá.

Vé l' hivèrn altre vegada
y ab ell també s' en vendrán
aquelles diades tristes,
aquell cel que plorarà.

Del temps que corre fa estona
¡qui el camí podrà aturar?
d' els anys que passen fent vía
¡qui les passes contarà?

Atura 't estiu, escolta,
¡perque fujes tan aviat?

No camines tan depressa
' any qui ve quant tornarás.

III.

Per la deserta garriga
tota sola la pastora
caminant ab los ulls baixos
passa triste y concirosa.

De les espines que 'l feran.
son peu delcals no s' adona,
sols posa esment à fer vía
perque s' acosta la fosca,

y pardemunt la montanya
un estel hi veu fa estona
qu' ara per ella no brilla
ab la llum abans hermosa.

S' atura baix d' una mata
y tot plorant s' ajenolla
ahont un homo enterraren
sense que hi hagués cap tomba.

Y diuen que cada vespre
hi plora llargues estones,
fins que la lluna s' amaga
fins que los estels se colgan.

MESTRE ESCRIVIU.

XEREMIADES.

Moltes varen essè ses persones que
dissapte observaren s' eclipse de lluna
que tengué efecte, segons estava anun-
ciat y que va essè molt digne d' essè ob-
servat y més encara per aquells que 'l
podian veure amb una trompa de mirá
lluñy. Quant va está sa lluna tota eclip-
sada casi casi no la veyan à simple vista
y ses moltes estrelles qu' à n' el Cèl bri-
llavan s' amagaren poch à poch altre
vegada, mentres sa lluna se destapava
tornant à la nit sa claró que per bastant
de temps li havia presa.

*
**

Sa processó del Rosari que varem
veure diumenge passat à Manacor fonch
llubidissima. Se pòt dí que casi tota la
vila hey anava y no hey faltaven ni
Sants, ni penons, ni músiques, ni molt
d' ordre. Per veurerla passa no més es-
tiguieren aturats més d' una hora.

*
**

Els periòdichs estrangés mos avisan
que mos apareyem perque s' hivèrn que
vé ha d' essè molt rigorós. Será lo que
Deu voldrá; y si ha de matá es micro-
bios des còlera convé que venga prest.

*
**

Mirau: ¿que no heu sabeu? A la vila
gran, ó sia à Madrit, han tancat els Ce-
mentèris y els mòrts *tenen qu' anarsen*
per altre camí à fòra vila, amb un tran-
vía, tots gojosos y contents y de pressa
cap à una espècie de *Micópolis* ó còsa
per l' estil. Es de suposá qu' axò sia una
ciutat de micos. Y no es estrañy; ¡com
à Madrit n' hi ha tants de Micos!!!

*
**

¿Mos diria qualcú à ne quin sistema
d' obres públiques perteneix s' empedre-
gat des carré d' en Armengol?

*
**

Els Municipals la setmana passada
lletgiren L' IGNORANCIA. Deym axò per-
que cada horabaixa, à s' arribada des
tren, sòlen are fé una passada per devés
s' Estació y procuran corretgí els abusos
que noltros denunciarem à n' es número
passat.

Axí mos agrada.

*
**

Han arribat à ses nostres mans ses
siguents glòses. El qui les ha fetes se
deu creure essè un gran poeta y noltros
li aconseyam que prenga un altre ofici,
perque Deu no 'l crida per aquest camí.

No les volíam publicá de pò que te-
níam que 'l Sant aludit no s' incomodás
y no mos enviás es còlera; però confiám
en sa séua bondat perque sabem que no
es venjatiu com à bòn Sant.

S.^{at} Sebestia á logrado
del divino, Redentor
respectarlo con á mor
que la vida nos asalvado.

Gracias á hun S.^{to} virtuoso
digno de ser venerado
desumano á rretirado
hun joléra tan rrabioso.

Gracias á hun S.^{to} á plaudido
como es S.^{at} Sebastian
que nosotros veneram
porque lo ha merecido.

Gracias à hun S.^{to} divino
gracias á hun S.^{to} onrrado
de flechas esta rrodado
del á mor que nos a tenido.

COVERBOS.

Un soldat catolich, que per cèrt era
molt despèrt, una vegada li daren lle-
cència per passá uns quants dies à ca-
séua, y quant va aná à n' es carril per
prendre tarjeta en prengué dues, una
per aná y s' altre per vení.

Succehí que se topá à dins es carril
amb un capellá ó bisbe protestant, y
aquell comensá à parlá mal de sa séua
secta, y el bisbe li digué:

—Homo, parlant d' aquesta manera
vas p' es camí de l' infèrn, d' hont no 'n
sortirás may.

Y es soldat respongué:

—¡Ca, ca! No s' assusti que per axò
ja duch tarjeta de *ida y vuelta*.

¡Xupalèt à n' aquesta!

*
**

Una vegada un empresari d' una cor-
rida de toros s' en va aná à una ganade-
ria per contratá sis bous. No se podían
avení amb so pastó, y quant estavan
aquesta es téua, aquesta es méua, que
s' impressari deya qu' aquells bous eran
dolents, en sortí un de derrera un marge
y li pegá mufada que si 'l fer bé, no 'n
sortia viu.

Es boué qu' era molt xistós, digué:

—¡Mirau si son bons ó no! ¡ell tan
sòls no pòden sofrí que digan mal d' ells!

—¡Y es vè! (respongué aquell altre
fogint tan correns com poria.)

*
**

Una beata d' aquelles que fa sòn es
sentirlès, se presentá un día à un pobre
confés qu' estava mòrt y cansat de con-
fessá.

Es confés li preguntá:

—Vamos: digués que tens.

—Jo no tENCH res, pare; però he ven-
guda per consultarli un cas. Veu, ara
m' han demanada per casá. ¿Vosté que
tròba?

—Casèt, ydò, (li digué es confés.)

—Però, ¿y tENCH de deixá els méus
pares?

—Ydô, no te cases.
 —Perô.... ¿y quant seré véya?
 —Ydô, casêt.
 —Perô d'una banda me sap com à greu.
 —Ydô, no te cases.
 —¡Bono! (digué sa beata un poch en-moscada) ¿Y els contes de vosté quins son?
 —Es méus contes son d'anarmên à berená perqu' anit passada vaitx sopá primet, y tench talent.
 Y donantli sa pòrta p' els morros s'en va aná á berená.

*
*

—¡Pareixes una Vèrge d' En Murillo! (deya un pollo à una jove molt guapa.)
 —Ydô, mira: jo desitxaria que despareixqués sa semblansa, (li contestá ella.)
 ¡Si tendria ganes de que la duguessen à sa Vicaría!

*
*

Una vegada venia un homo de s'estrangé y duya com à de contrabando una figura d'un Santet.

Quant fonch al primé pòrt d' España, els dependents de l' Aduana el regonesqueren trobantli aquesta figura; ley volian decomissá perque deyan qu' era nòva. Ell ho negava, y després los digué:

—Si posau dupte en lo que dich, jo vos treuré d' apuros.

Y ajonoyantsé devant aquella imatge li passá un Pare-nostro, y digué:

—¡Veys com ja ha feta feyna!

EPIGRAMES.

Un señó que bravetjava
 D' homo desembarassat
 Escrigué à son fuy soldat
 Per veure com se trobava.
 Lo qu' escrigué deya axí:
 «Fiyet: els temors m' esclatan;
 Si per cas un dia 't matan
 Toid' una enviabló à dí.»

S' escultó Mèstre Geròni
 Un Sant Miquèl renová;
 De sòl à rèl li mudá
 Sa peña y el dimòni.
 Quant sa gent li preguntava
 D' hont prengué s' original,
 Responia amb molta sal:
 —¡De sa sògra quant cridava!!

MESTRE GRINOS.

CRIDA.

CENTRO D' ACTIVIDADAT per tota casta de negòcis y operacions, associació establida mitjensant escritura pública baix sa direcció de Don Jaume Alor-

da y Suñé, advocat d' els ilustres Colègis de Palma y de Madrid.

A Madrid, carré de la *Madera alta*, núm. 28.

Ses diverses classes d' els Sòcis, ses séues múltiples professions, sa séua historia variada y sa distinta condició de ses séues tendències y aptituts, encara que pareixca un obstàcle per sa societat qu' acabám de formar, es sa major seguritat des bòu èsít que mos proposám, perque sa basse que mos ha arreplegat y més mos anima es sa diligència y activitat à tota pròva en tots els rams de s' administració y es comèrs.

Esperám els bons resultats de ses nostres operacions en sa divisió des trabay.

Sens' oferí influències falses que no tenim, sens' ecsigí doblés en devant ni adelantos de cap espècie, aquesta Associació s' encarrega de gestioná tota classe d' asuntos oficials y particulás, que no es precisament com creuen molts sa falta de valiment y de recomendació lo qu' ordinariament los malògra sinó sa torpesa d' els agents que no saben ahont s' han de dirigi ó es descuyd d' els comissionats qu' esperan per demá lo que pòden fé avuy ó deixan passá un pas fatal ó se fian de promeses d' altri que sòlen essé pretestos per sortí des pas.

Aquest Centro conta amb agents jerosos dins tots els Ministèris, missès per totes ses causes, cuya defènsa no sia temeraria, expèrts empleats dins la Cúria eclesiàstica ordinaria y castrense y coneixènses utilisables dins totes ses oficines del Estat y en gran nombre de ses particulars establertes dins la Cort. Cercám es favó des públich, persuadits de que 'l temps y els nostros serveys mos valdrán sa séua confiansa. Encara més, creym qu' una societat que té per lema «Honradès y Bona fé» y que compleixca lealment sos propòsits à més d' essé una verdadera necessitat mereixerá les gracies de tots els séus parroquians y arribará à essé de resultats positius.

Es Centro d' activitat se dedica à tots: Els asuntos judicials y recursos de casació.

Recursos d' alsada.

Negocis d' Hacienda y del Ram militar.

Infermes de cases de Banca y de Comèrs.

Representació de subastes y suministres.

Reclamacions y asuntos d' els Ajuntaments.

Tramitació d' espedients sobre pensions y pagues atrassades.

Gestions ausiliars de ses Companies de Seguros.

Indagacions sobre es paradero d' espedients y documents arxivats.

Facilitació de datos relatius à ventes, compres, y administració de finques, etc.. etc., etc.

Dirigirsé carré de *Madera alta*, 28, Madrid.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Acuy sa lluna s' eclipsará.

SEMBLANSES.—1. En qu' es de cidre.

2. En que té corona.

3. En que té pèl.

4. En qu' es aferradissa.

XARADA.....—Mi-si-si-pi.

CAVILACIÓ.....—Llofriu.

FUGA.....—Un temps na Juana nòstra tenia pò d' els bergants y ara que n' hi ha tants com més cà mes s' hi acòsta.

ENDEVINAYA.—Ses estrelles.

GEROGLIFICH.

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un rellòtge à un Notari?
2. ¿Y un pá à un rellòtge?
3. ¿Y un pá quant el còuen à s' emblanquinat?
4. ¿Y una poncella à una porta tancada?

XARADA

Sa primera y sa tercera
 heu fa qui va dins un bot;
 y es *tol* es una còsa
 que sòl tení mostradós.

TRES MICROBIOS.

PREGUNTA.

¿Quins dos oficis son es més contraris y fan es mateix rendu?

CAVILACIÓ.

MOLL TERRA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
 ELL.

FUGA DE VOCALS.

. s. b.r.r.e. h.y h. n..s
 .n . d.n.s c.d. f.r.t
 m.m.r. ¿q.' .n v.ndr. e.p
 d' .p.g.d. d. c.l.s?

ENDEVINAYA.

Mirau si som avisiat
 Que vuy fòrsa y aliment;
 Molts de pichs jò som dolent
 Perque vaitx desbaratat.
 Som mòble molt apreciat
 Qu' à vegadas fas rendu;
 Diuen que som es consòl
 De moltes de criatures
 Y quant vé qu' están retudes
 S' acòstan à mon reddòl.

UN DE LA PURSIANA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

11 OCTUBRE DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.